

for, fordi den nøje falder sammen med mine egne Tanker, og det er derfor naturligvis en Stemning, som jeg ingenlunde vil bidrage til at svække, men snarere det modsatte, om saa skulde være, fordi jeg mener, at det er en højst uheldig Maade at ordne Forsikringen paa, dersom den bliver gennemført paa den Maade, som saaledes er foreslået. Med Hensyn til den Maade, hvorpaa den industrielle Arbejdsgiver behandles i Forslaget, er der nogle Ting, som jeg allerede har paatalt, da jeg forelagde mit Forslag; men een Ting har jeg ikke paatalt før. Den skal jeg nu komme lidt ind paa, jeg mener Forslagets § 11, og det glæder mig da, at jeg her kan slutte mig til, hvad der nylig er udtalt af det ærede Medlem for Fredericia (Dusen). Jeg tror ikke, han ganske havde Ret i sin Opfattelse, naar han sagde, at Lovforslaget ikke havde truffet Foranstaltninger til at sikre Arbejderen over for den lille Mester, som var saa ubemiblet; at han ikke kunde udrede den Kapital, han efter Paragraffen kan komme til at udbetale. Det, tror jeg, var en Fejltagelse; thi Foranstaltningen er sikkert truffen i Paragraffen; men den Maade, hvorpaa dette er sket, er en saadan, at jeg stærkt vil paatale den, thi alene den er i Stand til at skabe den stærkeste Stemning mod dette Forslag. Naar jeg nu læser denne Paragraf op af Forslaget, vil jeg bede de Herrer, som enten ikke selv kende noget videre til Industridrift, som maasse ere Landbrugere eller lignende, om at søge at tænke sig ind i f. Eks. den lille Murermesters eller en anden Mesters Sted, som lever under ganske smaa Forhold, — en Glarmester, en Blikkenslager eller overhovedet hvilke som helst andre, som have med Bygningsfagene at gøre; jeg vil bede Dem tænke Dem i en saadan Mand's Sted, eller hvis det ikke skulde falde Landbrugerne saa let, vil jeg bede Dem tænke Dem, at denne Bestemmelse gjaldt Dem selv over for Deres egne Karle eller Folk. Der staar altsaa i § 11: „Arbejdsraadet er berettiget til at afkræve enhver under Loven hørende Arbejdsgiver Erklæring om, hvorvidt og paa hvilken Maade han har tegnet Forsikring for sit Ansvar ifølge Loven. Hvis han ikke har tegnet Forsikring, eller hvis Forsikringen findes at være utilstrækkelig, kan Raadet forlange Sikkerhedsstillelse af ham for et saadant Beløb,

som det maatte finde fornødent i Forhold til Antallet af de hos ham beskæftigede, under Loven hørende Arbejdere. Det er Arbejdsraadet overladt at vælge Formen for saadan Sikkerhedsstillelse.“ Jeg vil nu bede Dem om at tænke Dem i den Situation, at der er en ringe, ubemiblet Mester med en eller to Svende, og at Arbejdsraadet saa kommer spadserende ind til ham og siger: „Du har nok forsikret dine Svende, men det forekommer os ikke tilstrækkelig betryggende; vær saa venlig at stille Sikkerhed!“ Hvad vilde De sige dertil? Thi det er jo ikke muligt at vide, hvilken Sikkerhed der vil blive forlangt; der kan jo efter Loven blive Tale om at udbetale indtil 4,800 Kr. paa eet Ulykkestilsfælde, og hvis en Mand f. Eks. har 3 Svende, vil der kunne blive Tale om Sikkerhedsstillelse paa over 12,000 Kr.; eller lad os blot sige det halve af dette Beløb, saa kan der jo fordres en Sikkerhedsstillelse for større Beløb, end han nogen Sinde har set. Og hvis han nu ikke kan stille Sikkerhed, skal saa hans Forretning lukkes? Eller maa han da lade være at holde Svende? Jeg ved i Grunden ikke, hvad der skulde ske; hvis han ikke kunde opfylde den Forpligtelse, thi Lovforslaget siger ikke noget derom. Man vil hertil maasse svare, at Manden jo kan tegne den af Arbejdsraadet foreskrevne Forsikring, og det er jo ganske rigtigt; men her til er dog at bemærke, at medens det er Raadet, som skal bestemme, paa hvilke Steder han maa forsikre sig, er det i Lovforslaget indrettet saa vejligt, at den eneste rigtige Udvej, nemlig at byde ham en Statsforsikring, hvor han kunde være sikker paa, at der kun toges Hensyn til selve Forsikringen, den byder man ham ikke, men siger kun, hvilke private Selskaber han skal henvende sig til. Jeg ser af Betænkningen, at man over for disse private Selskaber har inddraget et Standpunkt, som jeg ellers er overmaade glad ved, nemlig at Konkurrencen paa den private Næringsdrifts Omraade er stærk nok til, at Forbrugerne ere nogenlunde beskyttede mod Misbrug; det er jo en Tanke, som man ellers ikke er vant til at se anerkendt fra alle Sider i denne Sal. Jeg vil derfor ingenlunde bestride, at Forsikrings-selskaberne ville afholde sig fra al Sammenlutning til „Ringe“; vil kun ønske, at man vil bevare denne rørende Tro ogsaa i andre Tilfælde, men vil dog